

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VIII.

číslo 1.

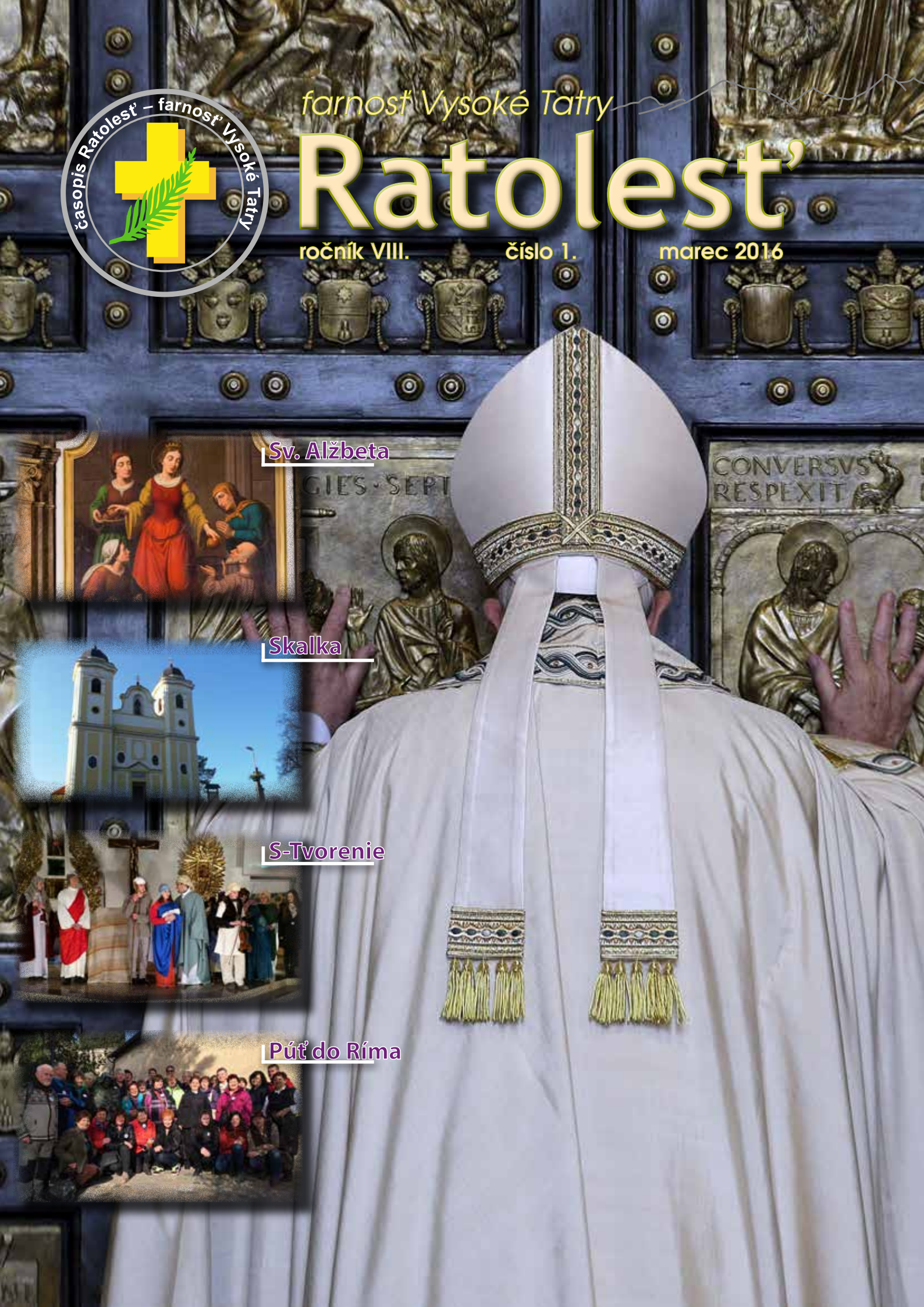
marec 2016

Sv. Alžbeta

Skalka

S-Tvorenie

Púť do Ríma

JEŽIŠOV PROGRAM

Čas neúprosne uteká a my sme vhupli do nového roka. Tento rok je aj rokom volebným. A tak sme atakovaní z každej strany. Počúvame mocné reči, veľké sľuby, sme zaplavovaní letákmi, všade vystupujú politici, ktorí nás chcú presvedčiť, že to oni sú tí praví, ktorých by sme mali voliť. Komu máme dôverovať? Ako sa môžeme správne rozhodnúť, keď počúvame obviňovanie jedných proti druhým? Všetci cítime, že žijeme v chaose dnešných čias. Mnohí už ani nevedia, čo je správne a čo nie, čo je pravda a čo lož. Áno, svet aj naša krajina potrebuje záchranu.

Začali sme aj obdobie pôstu. Máme jeden „volebný program“, ktorý by sme mali naplňať. Je to Ježišov program: nabáda nás vziať svoj kríž a nasledovať ho. Hladnému dávať chlieb, byť pokorným a tichým, nahého zaodieť, šíriť pokoj a lásku. Milovať bližneho ako seba samého a predovšetkým milovať Boha.

O budúcnosti našej krajiny nerozhoduje hŕstka politikov. Rozhodujeme o nej my všetci.

Svojím dobrým príkladom, svojím postojom v situáciách, v ktorých sa dennodenne nachádzame. Záleží na každom z nás.

Verím, že naším prvým tohtoročným číslom Ratolesti Vám urobíme radosť a ponúkneme pokojné čítanie. Nech Vás poteší, povzbudí, lebo to je naším cieľom. Dozvieme sa o význame Svätej brány v Roku milosrdenstva, o farskej púti do Ríma i aktivitách v našej farnosti.

Zostali sme verní aj niektorým stálym rubrikám, predstavíme vám nové „celebrity“ i nové pútnické miesta.

Po dňoch pôstu sa vždy tešíme na posolstvo Veľkej noci: Ježiš vstal z mŕtvych, Aleluja!

Nech nám všetkým to radostné Aleluja znie v srdci nielen počas Veľkej noci ale po celý rok.

V mene redakcie Vám to zo srdca prajem

Monika Macuráková

MILÍ ČITATELIA!

Dôvodov na hlbšie prežívanie roku Božieho milosrdenstva je niekoľko. Najskôr je to úbohosť človeka a jeho odklon od Boha a Jeho ponuky, čoho dôsledkom sú najväčšie kataklizmy ľudstva, ktoré boli v minulom storočí. Po diabolských režimoch fašizmu a komunizmu, je ťažko ešte hovoriť o Bohu a už vôbec sa nedá hovoriť o ľudskosti. Človek tým, že poprel Boha, poprel aj to božské na človeku a tak sa stal znovu zvieratom. Nepočuli sme sa a v mene demokracie, tolerance a ja neviem čoho ešte všetkého, znovu viac veríme ľudským výmyslom, ako Pánu Bohu a zriekame sa zdravého rozumu. Výsledok nenechaj na seba dlho čakať, čoho sú dejiny najlepším dôkazom. Ako návod z tohto marazmu výjsť von, ponúka svätý otec František rok Božieho milosrdenstva. Hovorí o tom, že napriek všetkému zlyhaniu človeka, napriek toľkým jeho pádom a odklonom, práve Boh a po toľkých premárnených sľuboch, iba Boh, je ešte schopný odpustiť. Táto nepochopiteľná ponuka Boha je stále prítomná. Boh stále ponúka svoju zachraňujúcu pravicu človeku, ktorý sa topí vo vodách vlastnej pýchy a totálnych životných zlyhaní. Ponúka cestu, ktorá človeka povedie do neba. Boh je schopný odpustiť za každých okolností. Človeku, ktorý si je hlboko vedomý vlastnej hriechnosti, aj tomu, kto si je istý svojou spravodlivosťou (Hitler aj Stalin si ňou boli tiež istí).

Pápež vie, že ľudstvu nepomôže nič, len nanovo obrátenie sa k Bohu. Na generálnej audiencii na námestí sv. Petra v Ríme 24.2.2016 svätý otec František odkázal zvlášť Slovákom slová sv. Pavla: „Zmierite sa s Bohom“. Zmierenie znamená obnovenie narušených vzťahov. Prinavrátanie života do vzťahu, ktorý bol mŕtvy alebo vyliečenie vzťahu, ktorý bol chorý. Spôsob sa volá odpustenie a cestou je láska. Pretože len tá dokáže naozaj meniť a pôsobiť. Nebuďme však naivní a nechajme sa poučiť. Nejedná sa o lásku človeka, takejto lásky človek sám od seba nie je schopný. Ide tu o lásku Boha, jeho stálu ponuku, ktorú my môžeme len nezaslúžene prijať. Nanovo sa prikloniť k Bohu, privinúť sa k Nemu, uveriť, že môžem taký aký som spočinúť v Jeho náručí. Máme jedinečnú možnosť, v roku Božieho milosrdenstva, nanovo objaviť Boha a tým aj nájsť samých seba. Ktorí sa chcete pripojiť k spoločnej ceste, ponuku nášho farského spoločenstva nájdete na poslednej strane tohto časopisu i na našej webovej stránke v kolónke Rok milosrdenstva – pravidelné aktivity. Všetkým čitateľom úprimne prajem požehnanú Veľkú noc v tomto milostivom roku. Požehnané prežívanie zmŕtvychvstania Pána Ježiša Krista v nás.

Róbert Tokár, farár

SUMÁR DIANIA

• Misie a Dobrá novina

V nedeľu 29. novembra sme v našej farnosti privítali Ivanu Havránkovú z Veľkej Lomnice, ktorá pomáha spolu s dobrovoľníkmi pri výchove a vzdelávaní detí v Keni v Afrike. Ďakujeme za jej svedectvo. Dobrá novina podporuje práve takéto projekty v krajinách afrického kontinentu.

• Odpustová slávnosť v Starom Smokovci

Na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie sme v Starom Smokovci slávili odpustovú slávnosť. Hlavným celebrantom a kazateľom bol správca Spišskej katolíckej charity vdp. Vladislav Saniga. V homílii nám pripomenul, že nielen Máriu si Boh vyvolil, ale každého z nás a dal nám hodnotu Božích detí.

• Betlehenské svetlo

Do našej farnosti nám na štvrtú adventnú nedeľu doniesli skauti betlehenské svetlo. Svetlo symbolizuje Krista, ktorý chce prebývať aj v našom srdci, v našej farnosti.

• Jasličková pobožnosť

Na sviatok sv. Štefana prišla radostná zvesť z Betlehema. Túto zvesť nám priblížili naše deti a speváci z našej farnosti v jasličkovej pobožnosti. Viac na str. 6.

• Beh pre Ježiša

Nový rok 2016 sme už tradične privítali behom pre Ježiša. Chválili sme Ježiša a zároveň vydali svedectvo, že ho máme radi a ďakujeme mu, že je s nami. Viac na str. 7.

• Koledníci z Námestova

V nedeľu 3. januára sme v našej farnosti privítali koledníkov z Námestova.

Zaspievali sme si spolu s nimi vianočné koledy a vinšovačky. Ďakujeme im za radosť a pokoj, ktorý k nám priniesli.

• Vianočný koncert

Na slávnosť Zjavenia Pána sa v kostole v Novom Smokovci uskutočnil koncert pre celú rodinu s názvom Splnený sen, ktorý si pre nás pripravila Koinonia Ján Krstiteľ.

• Karneval pre deti

V sobotu 9. januára bol v našej farnosti karneval pre deti. Spoločne sme sa stretli na fare pri dobrej zábave a hre. Nechýbalo ani vyhodnotenie masiek. Všetkým zúčastneným maskám za krásne strávený čas ďakujeme.

• Divadlo S-TVORENIE

V nedeľu Krstu Pána nás divadelníci z našej farnosti a blízkeho okolia opäť potešili. Pripravili si pre nás divadelné predstavenie s názvom S-TVORENIE. Viac na str. 7 - 8.

• Relikvie sv. Terezky

Relikvie tejto svätice obišli už skoto celý svet a my sme veľmi šťastní, že prišli aj do našej farnosti. Sv. Terezku sme privítali 18. januára v Národnom ústave vo Vyšných Hágoch. Viac na str. 9.

• Ukončenie roka zasväteného života

Na sviatok Obetovania Pána sa Milosrdné sestry Svätého kríža z Charity v Dolnom Smokovci, spolu s pátrom Pavlom Uličným, prišli poďakovať do farského kostola v Novom Smokovci za rok plný milostí. Po sv. omši nám predstavili rehoľu. Ďakujeme im za ich svedectvo, lásku a spoločenstvo v našej farnosti.

• Batôžkový ples

V našej farnosti sa uskutočnil už v poradí štvrtý farský batôžkový ples, ktorý sa niesol, už ako tradične býva zvykom, v atmosfére plnej zábavy, tanca a veselosti. Všetkým zúčastneným ďakujeme a tešíme sa o rok.

• Ovocie lásky

Cez víkend v dňoch 12.-14. februára sa mladí z našej farnosti zúčastnili vo Vysokej nad Uhom púte radosti s názvom „Ovocie lásky“. Vypočuli si veľa príhovorov a svedectiev lásky. Vďaka za požehnaný čas.

• Prezentácia o Haiti

V nedeľu 14. februára prišli do našej farnosti dobrovoľníci, ktorí pomáhali saleziánskemu kňazovi a misionárovi pátrovi Augustínovi Vreckovi, ktorý až do svojej smrti pôsobil na Haiti. Pozreli sme si dokument a v diskusii sme sa viac dozvedeli o mentalite Haitanov. Ďakujeme našim hosťom za ich prácu, postrehy, príklad, povzbudenie a svedectvo.

• Miništrantský výlet

Od 17.-19. februára si naši miništranti užili výlet na chate pod Magurkou v Nízkyh Tatrách. Tento krásny čas bol naplnený rôznymi aktivitami na chate a v okolí. Nechýbala guľovačka, túra či opekačka. Ďakujeme miništrantom za službu.

• Púť do Ríma

V nedeľu 21. februára sme sa vydali na farskú púť do Ríma. Hlavným cieľom bolo prejsť svätými bránami v štyroch pápežských bazilikách a zúčastniť sa generálnej audiencie Svätého Otca Františka. Viac na str. 10.

Jozef Dobrovič, kaplán

ZIMA

Nastal vianočný čas plný pokoja a s ním pokračujú aj aktivity pre deti na fare. V zimných mesiacoch sme toho veľa stihli.

Dobrodružná plavba za svätými po svete pokračuje. Zoznámili sme sa s novými výnimočnými ľuďmi ako svätý apoštol Pavol, Ján Havlík, svätý Mikuláš, Angela Merici, bl. Zdenka, bl. Pier Giorgio Frassatti a inými.

Začiatkom decembra nás na piatkovej

sv. omši a stretku pre deti prišiel navštíviť sv. Mikuláš. Počas kázne sme sa o ňom dozvedeli veľa nového. Na fare sme mu zaspievali, niektorí zarecitovali. Každý sme si od neho zaslúžili svoj sladký balíček.

Na ďalších stretnutiach sme sa už tešili na blížiacu sa Vianoce. Spolu sme vyrábali vianočné ozdoby. V decembrovú sobotu sme piekli a zdobili medovníčky, s ktorými sme neskôr ozdobili stromček na fare. So sr. Máriou Magdalénou a pánom kaplánom

Jozefom sme nacvičovali Jasličkovú pobožnosť, ktorou sme potešili Ježiška a divákov.

Januárová detská sobota bola karnevalová. Zahráli sme sa veľa hier a samozrejme nesmelo chýbať ocenenie všetkých nádherných masiek.

Tešíme sa, že sa môžeme všetci pravidelne stretávať a srdečne pozývame Vás, ktorí ešte medzi nás nechodíte.

Za detský tím Tereška Saganová

Viac info na www.rkctatry.sk v rubrike deti.

S DEŤMI

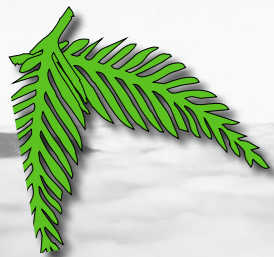

4

5

CHATA

POD MAGURKOU

V dňoch 28.-30. decembra 2015 sme boli na chate v Nízkyh Tatrách v doline pod Magurkou. V silnej zostave, pán kaplán Janko Dubecký, René Bosman, Anička Majerčáková, Metod Majerčák a Katka Kukoľová. Bolo tam super, aj keď sme tam nemali Wi-Fi, vodu, elektrinu a dokonca

ani poriadny záchod (len „kadibúdku“). Ale aj s týmito nedostatkami sme si toho veľa užili, napríklad super veci, ako lanovku, túru na chatu Ďurková, ale aj skúšku odvahy či opekánie. Každý večer sme si pozreli nejaký pekný film, pri ktorom sme si neraz aj poplakali. Užili sme si veľa

zábavy, chodenia po horách, ale aj života v podmienkach bez vecí, ktoré nám doma pripadajú ako samozrejme. Myslím, že to bola pre nás všetkých super skúsenosť a radi si to zopakujeme.

Katka Kukoľová

JASLIČKOVÁ POBOŽNOSŤ

Pred Vianocami nás oslovila sestrička Mária Magdaléna s otázkou, či chceme účinkovať na jasičkovej pobožnosti. Tým, ktorí súhlasili, doniesla sestrička texty, určila naše roly a začali sme nacvičovať. Pri nácviku nám pomáhal aj p. kaplán Jozef.

26. decembra sme vám

ukázali naše úsilie a radosť z novonarodeného Ježiška.

Zaspievali sme vám pesničky v sprievode „orchestra“, ktorý viedla teta Monika Kukoľová.

Po predstavení ste si s nami mohli pred farou vypiť teplý čaj a zaspievať pár kolied.

Saška Kovalová

S-TVORENIE

Už po tretikrát sme sa tešili na divadelné predstavenie, ktoré nacvičili veriaci našej farnosti a z okolia. Zastúpené boli všetky vekové kategórie.

Boli sme zvedaví, čo nám pripravili a naša zvedavosť rástla o to viac, že termín predstavenia sa kvôli prácam v kostole posúval. Až prišiel 10. január 2016. Lavice v Kostole sv. Petra a Pavla v Novom Smokovci sa zaplnili takmer do posledného miesta. Ešte úprava kulís a s napätím sme očakávali, čo sa skrýva pod názvom S-TVORENIE.

Začalo to, ako inak, od Adama a Evy. V druhom dejstve sme videli dar Desatora

Božích prikázani prostredníctvom Mojžiša. Tretie dejstvo, o narodení Ježiša, tematicky zapadalo do práve sa končiaceho vianočného obdobia.

Jednotlivé dejstvá boli popretkávame vhodne vybranými piesňami. Zaujímavé bolo prepojenie dávnych čias so súčasnosťou, ktoré pomohlo divákovi lepšie pochopiť, v akej situácii sa ocitli Mária a Jozef.

Ostáva mi ešte vyzdvihnúť odvahu a úsilie pána kaplána Františka (v jednej osobe autora, scenáristu a režiséra celého predstavenia) pustiť sa do takého, z môjho pohľadu náročného diela. Ďakujem všetkým

účinkujúcim a skláňam sa pred ich skoro profesionálnymi hereckými a speváckymi výkonmi. Veľmi mielo nás prekvapili nápadité kulisy a kostýmy. Bol to celkovo krásny večer nedele Krstu Pána.

Vyvrcholením predstavenia bola pieseň „Svoj pokoj vám ja zanechávam“ a teraz je už len na nás, ako si odkaz týchto Ježišových slov ustrážime.

Celkom na záver nám ešte v kútiku srdca ostáva dúfať, že naši ochotníci budú mať chuť nacvičiť nové dielo, na ktoré sa už dnes tešíme. Nech im v tom Pán Boh pomáha.

Viera Bradáčová

BEH PRE JEŽIŠA

Ani krátka silvestrovská noc a oslavy príchodu nového roka neodradili bežeckých nadšencov zúčastniť sa novoročného behu. Toto športové podujatie sa v našej farnosti pravidelne koná 1. januára a poznáme ho pod názvom „Beh pre Ježiša“. Už

niekoľko rokov sa teší veľkej obľube a rastúcej návštevnosti. Športoví fanúšikovia rôznych vekových kategórií a zdatnosti spolu zabehli stanovenú trasu z fary do Tatranskej Polianky a späť. V mrazivom počasí nám v polovici cesty dobre padol

teplý čaj, ktorý nám doplnil už chýbajúcu energiu. Stačilo sa zrieknuť poobedňajšej siesty a odmenou nám boli chvíle strávené s priateľmi, s myšlienkami o Bohu, a to v krásnej tatranskej prírode.

Aneta Mária Kocúnová

POČÍTAM S TÝM, ŽE V NEBI NEBUDEM NEČINNÁ

sv. Terezke z Lisieux, ktorá podľahla tejto chorobe. V deň príchodu jej relikvií sa v kinosále ústavu zhromažďovalo veľa ľudí už hodinu pred ich príchodom.

Približne 50 minút, ktoré sme mohli stráviť v prítomnosti jej pozostatkov, bolo naplnených veľkou radosťou, v očiach ľudí bolo vidieť i slzy dojatia a v kinosále bolo cítiť veľkú úctu k tejto svätici.

Milosrdné sestry Svätého Kríža z Charitného domova v Dolnom Smokovci pripravili program na spestrenie týchto vzácných chvíľ, v ktorom čítali z myšlienok tejto veľkej svätice.

Po odchode jej relikvií sme všetci mali v rukách dotýkovú relikviu - lupienky ruží ale i celé ruže, ktoré sme si s láskou vzali domov a odložili ako vzácnu pamiatku na túto nezabudnuteľnú chvíľu.

Putovanie relikvií svätej Terézie z Lisieux (1873 - 1897) sa uskutočnilo na záver Roka zasväteného života na Slovensku v dňoch 10. - 24.1.2016. Skromná rehoľníčka, ktorá neprekročila prah svojho kláštora, má vo svojom životopise napísané: „Chcela by som sa rozbehnúť do celého sveta...“

Relikvie prevzali slovenskí rehoľníci od francúzskej komunity sestier bosých karmelitánok z Lisieux. Prišli do Bratislavy a putovali do viacerých miest na Slovensku.

Urna s relikviami putuje po celom svete už niekoľko desaťročí. Do dnešného dňa prešla vyše päťdesiat krajín, od Filipín po Spojené štáty, cez Irak, Izrael, Rusko, Sibír. K relikviáru prišlo niekoľko desiatok miliónov ľudí. Terezka pritiahla nielen aktívnych katolíkov, ale aj tých, ktorí nechodia pravidelne do kostola alebo prestali doň chodiť. Jej relikvie si uctili aj moslimovia či veriaci iných vierovyznaní. Relikviár navštívil aj väznice, nemocnice, ústavy a ďalšie miesta na svete.

Terezka tesne pred svojou smrťou

povedala sestre Agnese: „Chcem prežívať svoje nebo tak, že budem konať dobro na zemi... Pán Boh by mi nedal túto túžbu konať dobro na zemi po mojej smrti, keby ju nechcel splniť.“ Začiatkom roka, v ktorom zomrela, si vykonala deviatnik k sv. Františkovi Xaverskému za dosiahnutie milosti, aby mohla tráviť nebo robením dobra na zemi. S tým istým úmyslom sa obrátila aj na sv. Jozefa. Oznamujúc svoju blízku smrť hovorí: „Počítam s tým, že v nebi nebudem nečinná“. Keď v noci vykašľavala krv, povedala: „Cítim, že vstúpim do nebeského pokoja... No najmä cítim, že začne moje poslanie. Poslanie pôsobiť, aby dobrého Boha ľudia milovali tak, ako Ho ja milujem, a že darujem dušiam moju cestičku. Ak dobrý Boh vyslyší moje túžby, strávim svoje nebo na zemi až do konca sveta. Áno, chcem tráviť svoje nebo tak, že budem robiť dobro na zemi“.

Relikviár tejto vzácnnej svätice navštívil aj Vysoké Tatry, Vyšné Hágy. V ústave, kde sa liečia ľudia na tuberkulózu a pľúcne choroby, je kaplnka, ktorá je zasvätená

Modlitba ku sv. Terezke z Lisieux

Svätá Terézia! Ďakujem ti, že si ma posilnila vo viere! Vedela som, že tvoja moc je u Božského učiteľa nevyčerpatelná. Teraz už aj ja rozumiem tvojmu nežnému úsmevu, budem ho aj ja nasledovať. Ty si pochopila, že aj za starosťami všedných dní možno hľadať šťastie. Šťastie, ktoré si uvedomujem v každej práci, v každom svojom skutku: „Patrím Bohu! Musím ísť k nemu. Jeho mám milovať, lebo je mojím dobrotivým Otcom. Dovolí síce, aby som sa ponorila do mora trápení, ale nikdy nepripustí, aby som sa v ňom aj utopila.“

Svätá Terézia, prosím ťa, veď ma aj naďalej po tvojej ceste posiatej ružami a pomôž mi, ty, panenský Kvet bez trňa, dospieť raz tam, kde už na ružiach nenájdem viac trňov a kde sa budem môcť bez konca tešiť tvojej prítomnosti. Amen.

pripravil Marián Macurák

FARSKÁ PÚŤ DO RÍMA

Keď sa začiatkom minulého roka objavila správa, že farský úrad Vysoké Tatry zorganizuje púť do Ríma, veľmi som sa potešila. S manželom a s dcérou sme sa prihlásili a tak sa rozhodlo aj niekoľko ďalších farníkov z Vysokých Tatier. Boli sme ako jedna rodina. Zastúpené boli všetky vekové kategórie, od tínedžerov po dôchodcov. V sobotu večer sme šli na svätú omšu a na svätú spoveď, aby sme na púť išli aj duchovne dobre pripravení. Odchod bol v nedeľu 21.2. o 12:00 z Tatranskej Lomnice. V Novom Smokovci nastúpili ďalší účastníci a s nimi aj náš pán farár Róbert Tokár, ktorý bol hlavným organizátorom púte. Ďalší nastúpili v Tatranskej Polianke a Vyšných Hágoch. V Ružomberku sa k nám pridali náš sprievodca vdp. Michal Pitoniak. Cestou nám rozprával zaujímavosti o krajine, ktorou sme prechádzali, ale aj o jej histórii. Nikdy nezabudol na pravidelnú modlitbu, ktorú sme sa spolu pomodlili. Podvečer nám pútavo porozprával príbeh o svätom Františkovi. Celú noc sme cestovali a ráno sme sa prebudili v Assisi. Navštívili sme katedrálu sv. Františka, chrám sv. Kláry a nakoniec nás náš pán farár zaviedol do chrámu sv. Damiána, kde pán Ježiš z kríža oslovil sv. Františka slovami: "Oprav môj dom". Bol to silný zážitok.

Podvečer sme pokračovali na ceste do vytúženého Ríma. Najočakávanejšou udalosťou našej púte bola audiencia u Svätého otca. V programe bola v stredu o 10:00 hod. Už v predvečer nám náš

sprievodca vdp. Pitoniak zabezpečil a rozdal vstupenky a vyzbrojil nás dôležitými informáciami, aby sme sa na audienciu dostali načas a na želané miesto. Vybavení vzácnymi radami sme sa skoro ráno vybrali metrom do Vatikánu. Po bezpečnostných prehliadkach, ktoré boli bežné, sme sa rútili do predného sektora, aby sme si obsadili miesto s dobrým výhľadom. Vzdávam hold starším účastníkom, ktorí to zvládli bravúrne. Bolo krásne, priam vymodlené počasie. Užívali sme si sniežko, ani sme sa nenazdali a už o pol desiatej sme zaregistrovali papamobil. Objavil sa aj so Svätým otcom Františkom, ktorý bral do náručia malé deti a bozkával ich na čelo. Svätý otec František rozvinul katechézu o milosrdenstve vo Svätom písme, kde sa v rôznych pasážach hovorí o mocných, vysoko postavených a aj o ich arogancii a bezpráví. Hovorí to v podobenstvách, no nie je to príbeh dávných čias, ale je to

príbeh dneška, príbeh mocných, ktorí na to, aby mali viac, vykorisťujú iných ľudí. Milosrdenstvo aj v tomto prípade ukazuje najúčinnnejšiu cestu, ktorou sa treba uberať. Milosrdenstvo môže uzdraviť rany a môže zmeniť dejiny. Svätý otec sa prihovoral aj pútnikom zo Slovenska, spomenul aj Vysoké Tatry, čo nás dojalo. Pozdravil Slovákov: „S láskou žehnám Vás i Vaše rodiny vo vlasti“.

Večer sme navštívili Ústav sv. Cyrila a Metoda, kam nás pozval náš bývalý kaplán vdp. Patrik Taraj. Spolu s našimi kňazmi koncelebroval svätú omšu, v homílii sa nám prihovoral a poslal pozdrav do Tatier.

Som nesmierne vďačná Pánu Bohu za tento dar, za túto púť, ktorá dala mne a všetkým jej účastníkom veľkú posilu a nádej, že Božie milosrdenstvo nám ukáže vždy tú správnu cestu.

Magdaléna Hančová

REKONŠTRUKCIA KOSTOLA

Koncom minulého roka farnosť realizovala prvú etapu opravy strechy farského kostola v Novom Smokovci – posilnenie statiky jej nosnej časti. Dôvodom pre túto náročnú opravu boli dva statické posudky, ktoré upozorňovali na možné problémy pri jej väčšom zaťažení snehom.

Tí, čo boli pri výstavbe kostola, si asi pamätajú, že hneď prvú zimu po zhotovení strechy sa ukázali statické poruchy. Napadlo veľa snehu a hlavné nosníky sa pod jeho ťarchou prehli, klesli až na provizórne podporné piliere. Problém sa riešil zhotovením pomocných podpier nad oltárom i vedľa organu, do bočných strešných krídel sa zabudovali nové priečne nosníky. Všetci sme boli presvedčení, že problém je vyriešený a strecha je bezpečná aj pri veľkom zaťažení snehom.

Ale strecha stále zatekala. Hlavné nosníky sú vytvorené ako kombinácia spodného ocelového a vrchného dreveného pásu, ktoré sú prepojené pomocou drevených diagonál a OSB dosiek. Drevené časti sa zatekaním poškodzujú a strácajú svoju nosnosť. Bolo zrejmé, že ak sa zatekanie nebude riešiť, tak časom prinesie ešte vážnejšie problémy.

Nikto nevedel, v akom stave tieto drevené časti sú, aj preto sa dali zhotoviť spomínané statické posudky. Farnosť sa obrátila aj na popredného odborníka na takéto strešné konštrukcie zo Stavebnej fakulty STU v Bratislave, ten problémy so statikou potvrdil a navrhol, ako ich riešiť - k pôvodným nosníkom pridať ďalšie, zhotovené „na mieru“ zo špeciálnej ocele. Tým sa niekoľkonásobne zvýši nosnosť strešnej konštrukcie a nijako sa nenaruší interiér kostola.

Takáto oprava je náročná nielen po technickej a organizačnej, ale aj po finančnej stránke. Preto pán farár zvolal stretnutie farníkov, na ktorom static popísal problém i spôsob jeho riešenia. Na stretnutí neboli vyslovené žiadne pochybnosti o potrebe tejto opravy. Na práce bolo oslovených niekoľko firiem, dve poslali cenové ponuky - farnosť akceptovala ponuku firmy MONT IRP Žilina, ktorá zhotovila výrobnú dokumentáciu, vyrobila nosníky a aj realizovala ich montáž.

Vyskytli sa aj neočakávané problémy, ktoré celú opravu predĺžili (otvory na uloženie nových nosníkov sa museli opatrne vyrezať - aby sa nepoškodila centrálna mozaika, pôvodné nosníky boli prehnuté viac,

ako sa očakávalo, preto sa koncové časti nových nosníkov museli prerábať atď.). Napokon sa ale všetko stihlo tak, aby bol farský kostol pripravený na slávenie vianočných sviatkov. Táto časť opravy strechy stála cca 48 tisíc eur.

Teraz bude vymenená samotná strešná krytina. Strecha je rozsiahla a má zložitý, veľmi členitý tvar. Ak má v ťažkých poveternostných podmienkach vydržať niekoľko desiatok rokov, musí byť použitý kvalitný materiál a odvedená precízna odborná práca. Náklady sa odhadujú na čiastku okolo 140 tisíc eur, farnosť má na terminovanom vklade zatiaľ pripravených zhruba 100 tisíc eur.

Poďakovanie celej farnosti patrí všetkým, ktorí prvú etapu opravy pomohli realizovať - modlitbami, finančnými darmi, prácou na samotnej oprave či na vyčistení a uprataní kostola po jej ukončení. Veríme, že takáto podpora bude sprevádzať aj druhú etapu opravy a že sa nám tak spoločne podarí zveladiť tento Boží chrám, aby ešte dlhé roky slúžil obyvateľom a návštevníkom Vysokých Tatier.

Pavol Stano

ZABUDOL

Božia tvár je tvárou milosrdného otca, ktorý je stále trpezlivý. Uvažovali ste nad Božou trpezlivosťou, nad trpezlivosťou, akú má s každým z nás? Toto je jeho milosrdenstvo. Vždy je trpezlivý: má s nami trpezlivosť, chápe nás, počúva nás, nikdy sa neunaví, aby nám odpustil, keď sa k nemu vieme vrátiť s kajúcim srdcom. „Veľké je Božie milosrdenstvo“, píše sa v žalme. On sa nikdy neunaví odpúšťať, ale my sa unavíme žiadať o odpustenie. Nikdy sa neunavme! On je milujúci Otec, ktorý vždy odpúšťa a má milosrdné srdce pre každého z nás.

Sv. Otec František

Dnes som nášmu Otcovi ďakoval za jeho milosrdenstvo. Začal som rátať hriechy, ktoré mi odpustil. Ďakoval som Bohu za odpustenie mojich potknutí a pádov, a spomínal som jeden po druhom. Moje motívy boli čisté a moje srdce vďačné, no moje chápanie Boha bolo nesprávne.

Došlo mi to, až keď som použil slová pamätáš sa.

„Pamätáš sa, ako som...“ Chcel som sa Bohu poďakovať za ďalší prejav milosrdenstva. No zmlkol som. Niečo nebolo v poriadku. Slová pamätáš sa pôsobili nemiestne. Ako falošný tón v

sonáte, zle vyslovené slovo v básni. Bolo to, ako hrať bejzbal v decembri. Nesedelo to. „Pamätá sa?“

A potom som sa rozpamätal ja. Pripomenul som si jeho slová.

„A na ich hriechy si už nespomeniem“ (Hebr 8,12).

Ajhľa! Toto je pozoruhodný prísľub.

Boh nielenže odpúšťa, ale zabúda. Zotrie tabuľu. Zničí dôkaz. Spáli mikrofilm. Vymaže obsah počítača.

Nespomenie si na moje chyby. Robí úžasné množstvo vecí, ale jednu robíť odmieta. Odmieta uchovávať zoznam mojich zlých skutkov. Keď ho žiadam o odpustenie, nevytiahne listinu na podpisovej doske a nepovie: „Ale už som mu to odpustil päťstošestnásťkrát.“

Nespomína si.

„Ako je vzdialený východ od západu, tak vzdaluje od nás našu nepravosť“ (Ž 103,12).

„Zlutujem sa nad ich nepravosťami“ (Hebr 8,12).

„Ak budú vaše hriechy sťa šarlát, budú obielené ako sneh“ (Iz 1,18).

Nie, nespomína si. Ja však áno, a vy takisto. Spomínate si. Ste ako ja. Ešte vždy

si spomínate na to, čo ste urobili, než ste sa zmenili. V pivnici vášho srdca prebývajú príznaky včerajších hriechov. Hriechov, z ktorých ste sa vyspovedali, chýb, za ktoré ste sa kajali, škôd, ktoré ste sa usilovali napraviť, ako len bolo vo vašich silách.

A hoci ste už iným človekom, príznaky pretrvávajú. Hoci ste zamkli dvere na pivnici, stále vás strašia. Vznášajú sa vám v ústrety, desia vašu dušu a oberajú vás o radosť. Šepotom bez slov vám pripomínajú chvíle, keď ste zabudli, čím dieťaťom ste.

Tá hrozná lož.

Služobná cesta, ktorá vás zaviedla preč od domova, prídalek od domova.

Chvíľa, keď ste vybuchli od zlosti.

Roky, ktoré ste strávili v dutine satanovej dlane.

Deň, keď vás potrebovali, lenže vy ste neprišli.

Tá schôdzka.

Žiarlivosť.

Zlozvyk.

Poltergeisti včerajších nástrah. Zlovolné príznaky, čo slizko sipia: „Ozaj ti bolo odpustené? Samozrejme, Boh zabúda na väčšinu našich hriechov, ale nemysli si, že

môže skutočne zabudnúť na to, keď si...“

V dôsledku toho sa váš duchovný život mierne podlomí. Ach, áno, stále ste verní, robíte správne veci a hovoríte samé správne slová. No len čo vykročíte, len čo sa vaše krídla začnú rozprestierať a ste pripravení vznášať sa ako orly, zjaví sa príznak. Vynorí sa z močariny vašej duše a spôsobí, že o sebe začínate pochybovať.

„Po tom, čo máš za sebou, nemôžeš vyučovať biblické lekcie.“

„Ty, a misionár?“

„Ako si sa ho opovážil pozvať do kostola? Čo ak sa dozvie o období, keď si sa potkol?“

„Kto si, že si trúfaš ponúkať pomoc?“

Prízrak chrlí hryzavé obvinenia a ohlušuje vaše uši pred prísľubmi križa. Vrhá vám do tváre obrazy zlyhaní, bráni vám vidieť Syna a zanecháva vás v tieni pochybnosti.

No tak, zamyslite sa. Myslíte, že ten príznak zoslal Boh? Alebo sa nazdávate, že vašu páchnucu minulosť vám pripomína priamo Boží hlas? Myslíte, že Boh žartoval, keď povedal: „A na vaše hriechy si už nespomeniem“? Zveličoval, keď povedal, že zahodí naše hriechy tak ďaleko, ako je vzdialený východ od západu? Naozaj veríte, že by povedal niečo ako: „A na ich hriechy si už nespomeniem“ a potom by nám ich strkal pod nos vždy, keď by sme ho žiadali o pomoc?

Samozrejme, že si to nemyslíte. Potrebujete si len občas pripomenúť Božiu prirodzenosť, jeho zabudlivú prirodzenosť.

Podmienečná láska je v rozpore s Božou prirodzenosťou. Rovnako ako je v rozpore s vašou prirodzenosťou jesť stromy a s mojovou možnosť, že by mi narástli krídla, tak je v rozpore s Božou prirodzenosťou pamätať si odpustené hriechy.

Vedzte, že Boh je buď Bohom dokonalého milosrdenstva... alebo to nie je Boh. Milosrdenstvo zabúda. Bodka. Ten, čo je dokonalou láskou, nemôže prechovávať nevraživosť. Ak áno, potom

nie je dokonalou láskou. A ak ňou nie je, môžete rovno odložiť túto knihu a ísť na ryby, pretože sa tu zbytočne zaoberáme rozprávkami.

Ja však verím v jeho láskyplnú zabudlivosť. A som presvedčený, že má veľkoryso zlú pamäť.

Uvažujte o tom. Keby nezabúdala, ako by sme sa mohli modliť? Ako by sme mu mohli spievať? Ako by sme sa mohli opovážiť vstúpiť do jeho prítomnosti, keby si, len čo by nás zočil, pripomenul celú našu poľutovaniahodnú minulosť? Ako by sme mohli vstúpiť do jeho trónnej siene odetí v handrách svojej sebeckosti a nenásytosti? Nemohli by sme.

A ani to neurobíme. Prečítajte si túto pôsobivú pasáž z Pavlovho Listu Galatánom a sledujte, ako sa vám zvyšuje pulz a zmocňuje sa vás dojatie a obrovská radosť. „Lebo všetci, čo ste pokrstení v Kristovi, Krista ste si obliekli“ (Gal 3,27).

Čítate správne. „Obliekli“ sme si Krista. Keď na nás pozerá Boh, nevidí nás, ale Krista. „Nosíme“ ho. Sme v ňom ukrytí, pokrýva nás. Ako sa spieva v piesni: „Odetí v ňom sme čistí ako on, bez viny privíta nás Boží trón.“

Arogantné, hovoríte? Rúhačské? Bolo by to také, keby to bola moja myšlienka. No nie je moja. Je jeho. Nie sme arogantní, keď žaseme nad jeho milosrdenstvom, ale keď ho odmietame. A nerúhame sa, keď si nárokuje jeho odpustenie, ale vtedy, keď dovolíme, aby nás dobiedzajúce hriechy včerajška presvedčili, že Boh odpúšťa, ale nezabúda.

Urobte si láskavosť. Upracte svoju pivnicu. Vyžeňte z nej zlých duchov. Vezmite rímske kince z Kalvárie a zadebnite dvere.

A pamätajte... zabudol.

Z knihy Boh sa priblížil, Max Lucado

CHCEME PREJST SVÄTOU BRÁNOU?

S veľkou radosťou a nadšením sme mohli sledovať Sv. Otca Františka ako 8. decembra minulého roku otvoril mimoriadny Svätý rok milosrdenstva. V tomto čase viac ako inokedy si máme uvedomovať, čo pre nás znamená Božie milosrdenstvo. Pri tejto príležitosti Sv. Otec povedal: „Svätá brána, ktorú sme otvorili, je v skutočnosti Bránou milosrdenstva. Ktokoľvek prechádza týmto prahom, je povolaný pohrúžiť sa do milosrdnej lásky Otca s úplnou dôverou a bez akéhokoľvek strachu. A môže sa vybrať ďalej z tejto baziliky s istotou. S istotou, že bude mať pri sebe Ježišovu spoločnosť.“

Jubilejný rok vyhlásený pápežom Františkom je „mimoriadny“, pretože obvykle sa jubilejné roky konajú raz za 25 rokov - ten posledný bol v roku 2000. Súčasný pápež chcel svojou iniciatívou pripomenúť 50. výročie ukončenia Druhého vatikánskeho koncilu (1965) a nutnosť podnieť Cirkev, aby pokračovala v práci začatej týmto významným koncilom. Pápež František chce zdôrazniť taktiež dôležitosť Božieho milosrdenstva a otvorenosti.

Obrad začiatku otvorenia jubilejného roku spočíva v otvorení tzv. Svätej brány na Bazilike sv. Petra v Ríme. Otvorenie Svätej brány má svoju symboliku a možno v nej nájsť niekoľko symbolov.

Brána umožňuje vstúpiť do posvätného priestoru milosrdenstva, v ktorom akoby stále rezonovali Ježišove slová: „Milosrdenstvo chcem, a nie obeť.“ Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov.“ Brány, ktoré sa vo Svätom roku otvorili, nám pripomínajú i prekážky, ktoré delia človeka od Boha. Odstránenie týchto

prekážok, otvorenie brán je podmienkou vstupu do nového spôsobu života, v ktorom vládne Boží duch.

Svätá brána vyzýva k odvahe prekročiť jej prah. Je to rozhodnutie, ktoré v sebe zahŕňa slobodnú voľbu zanechať starý spôsob života, zlovyky a hriech. Vstup do chrámu cez Svätú bránu je akoby vstup do Nebeského kráľovstva, o ktorom evanjelista Matúš píše, že sa „podobá kupcovi, ktorý hľadá vzácne perly. Keď nájde veľmi cennú perlu, ide, predá všetko, čo má, a kúpi ju.“

Nie náhodou má Svätá brána označenie svätá. Evanjelium sv. Jána píše: „Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený“. A v knihe Žalmov: „Toto je brána Pánova; len spravodliví ňou vchádzajú“. Prejsť cez Svätú bránu znamená posilniť osobný vzťah k osobe Ježiša Krista a žiť životom, ktorý nám on daroval. Na začiatku Svätého roka ide presne o to, čo ohlásil svetu krátko po svojom zvolení za pápeža Ján Pavol II.: „Otvorte brány Kristovi!“ V centre celého Svätého roka, ako i obradu otvárania Sv. brány, je osoba Ježiša Krista. Na zdôraznenie tejto skutočnosti v minulosti prvé kroky pápeža po otvorení Sv. brány smerovali k hlavnému oltáru, kde je umiestnená Eucharistia.

Čím viac sa približujeme k Bohu, tým viac sme si vedomí svojich nedostatkov, ktoré nás vedú k pokore.

Významným faktom tohto Jubilejného roku je to, že pápež sa napriek všetkým protirečeniam rozhodol udeliť všetkým kňazom „fakultu rozhršenia od hriechu abortu pre tých, ktorí sa ho dopustili a skrúseným srdcom prosia o jeho

odpustenie.“

„Odpúšťať je veľká vec. Nie je ľahké odpúšťať, lebo naše srdce je úbohé a iba svojou silou odpúšťať nedokáže. Ak sa ale otvoríme na to, aby sme prijali Božie milosrdenstvo, vzápätí sa sami staneme schopnými odpúšťať.“

Pozvanie Jubilejného roka milovať a odpúšťať sa týka otvorenia brány vlastného srdca Kristovi. Svätý rok by sa minul účinku, keby sme bránou nášho srdca nenechali prejsť Krista, ktorý nás pohýna smerom k ostatným, aby sme im priniesli jeho samého a jeho lásku.

Pri pohľade na kríž počujeme Ježišove slová: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ Cirkev nás učí, že odpustenie ponúknuté na Golgote nepozná hraníc.

Dar, ktorý nám Boh v osobe Ježiša Krista dáva, je darom odpustenia, ktoré obnovuje život. Táto milosť nám otvára srdce, aby sme hľadeli do budúcnosti s radosťou toho, kto dúfa. Je to poučenie, ktoré vychádza aj zo žalmu: „Bože, stvor vo mne srdce čisté a v mojom vnútri obnov ducha pevného. ... Navráť mi radosť z tvojej spásy.“ Sila odpustenia je pravou protilátkou na smútok, otvára dvere radosť a spokojnosti, pretože oslobodzuje dušu od myšlienok na smrť, zatiaľ čo závisť a pomsta nahuckávajú myseľ a poškodzujú srdce, oberajúc ich o odpočinok a pokoj.

V tomto roku je dôležité prechádzať bránami milosrdenstva, aby sme nanovo objavili krásu stretnutia s Ježišom. Otvorme svoje srdce dokorán radosť z odpustenia.

František Bebko, kaplán

HISTÓRIA KRÍŽOVEJ CESTY

Krížová cesta je prejavom zbožnosti, ktorá čerpá z františkánskej tradície. História jej vzniku je zaujímavá. Známý apokryf o smrti Márie (zrejme z 5. storočia) hovorí, ako Panna Mária ku koncu života chodievala po Jeruzalemskej krížovej ceste a tak dala sama základ pre túto formu modlitby.

Kresťania putovali do Svätej zeme až do roku 1073. Vtedy napadli Palestínu Turci, ktorí začali prenasledovať kresťanov a zakázali im navštevovať posvätné miesta. Až roku 1342 Turci dovolili udržiavať a chrániť posvätné budovy vo Svätej zemi. Kresťania ale z rôznych dôvodov nenavštevovali Svätú zem tak ako predtým. Mnohí si vtedy nemohli dovoliť takú púť vykonať, preto chceli františkáni umožniť aj chudobným ľuďom a tým, ktorí sa nemohli do Svätej zeme vydať, aspoň v myšlienkach prejsť miestami spojenými s Kristovým utrpením. Tak sa postupne sformovalo 14 zastavení krížovej cesty.

Postupne do všetkých františkánskych

kostolov umiestnili obrazy krížovej cesty. Medzi prvými ctiteľmi krížovej cesty vynikal dominikán P. Alvarus. V roku 1405 vystaval v Cordobe kaplnku so 14 zastaveniami. Františkáni požiadali Svätú stolicu, aby udelila krížovým cestám vo františkánskych kostoloch rovnaké odpustky, ktoré môžu pútnici v Jeruzaleme získať pri každom zastavení. Pápež Inocent XI. žiadosti vyhovel a výnosom z 5. septembra 1686 udelil odpustky jeruzalemskej krížovej cesty všetkým františkánskym kostolom. Benedikt XIV. výnosom z 30. augusta 1746 dovolil zriadenie krížovej cesty vo všetkých kostoloch a kaplnkách, ak to dovoľí diecézny biskup. Tiež povolil zriaďovanie dvoch krížových ciest. Jednej v kostole a druhej vonku. Takto sa krížová cesta rozšírila do celého sveta a je takmer v každom kostole.

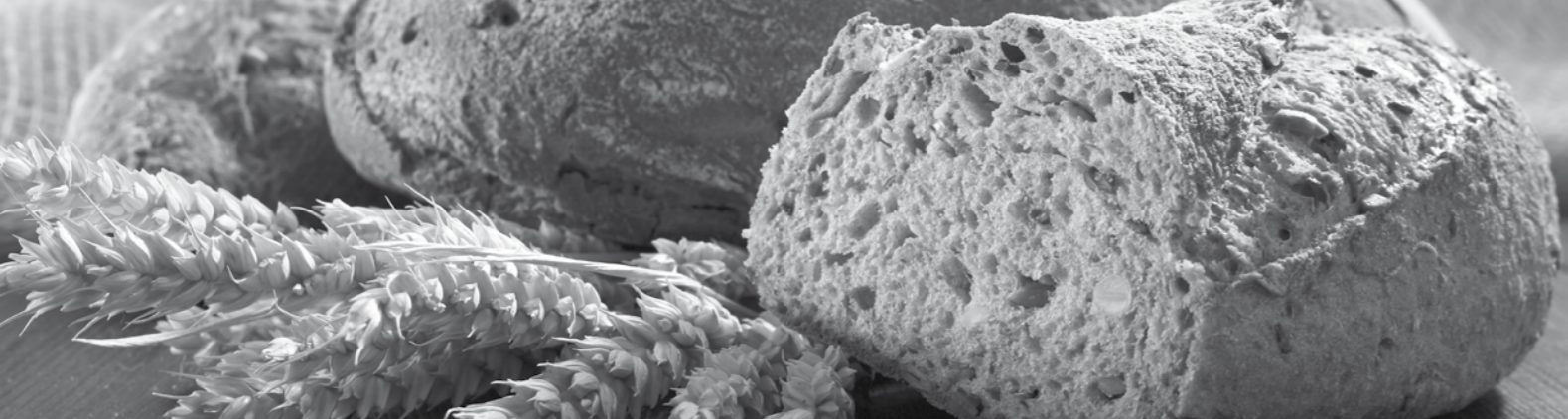
K veľkým šíriteľom krížovej cesty patrili františkánsky mních Svätý Leonard z Porto Maurizio (1676-1751), ktorý postavil vyše

570 krížových ciest. Podľa neho je krížová cesta povzbudením pre každé ľudské srdce. Jeho spôsob oslavovania krížovej cesty sa stal najobľúbenejším a najrozšírenejším. Krížové cesty sa stali veľkou inšpiráciou pre mnohých umelcov. Mnohé zobrazenia krížových ciest, či už maliarov či rezbárov, alebo aj iných umelcov, patria k vrcholným umeleckým dielam.

Koloseum, kde sa na Veľký piatok koná krížová cesta, stojí v centre Ríma už skoro dvetisíc rokov. Jeho stavba bola dokončená v roku 80 po Kristovi. Zahynulo tu mnoho kresťanov, ktorí za svoju vieru obetovali životy. Prvá krížová cesta na pamiatku umučenia Ježiša Krista sa v Koloseu konala v roku 1750. Vtedy ju viedol pápež Benedikt XIV., no búrlivé udalosti 18. a 19. storočia zabránili rozvoju tejto tradície. Obnovil ju až pápež Pavol VI. v roku 1964, ktorý ju osobne viedol 14 krát.

pripravila Monika Macuráková

SVÄTÁ ALŽBETA UHORSKÁ

SKUTOČNÉ CELEBRITY

Sviatok: 17. november

Svätá Alžbeta Uhorská-Durínska sa narodila v roku 1207 buď v Bratislave alebo v Sárospataku (vých. Maďarsko). Bola dcérou uhorského kráľa Ondreja II. a jeho manželky Gertrúdy, pochádzajúcej z Bavorska. Už ako štvorročnú ju sľúbil jej otec za manželku Ľudovítovi, synovi Hermana, durínskeho grófa. Kvôli tomu ju chceli od mala učiť nemeckým obyčajom a zvykom. Poslali ju na hrad Wartburg a Eisenach.

Násilná smrť jej matky ju ako malú princeznú ovplyvnila k vrúcnejšiemu vzťahu k Bohu a viere. Bola veľmi skromná, vedela sa zriekať svetských vecí a podľa svojich možností podporovala chudobných.

Len čo dosiahla Alžbeta 14 rokov, uzavrela manželstvo s Ľudovítom. Mladí manželia si dobre rozumeli a žili šťastne. Narodili sa im tri deti: syn Hermann, neskorší otcov nástupca, Sofia, neskoršia brabantská kňažná a Gertrúda, ktorá sa stala rehoľníčkou a uctieva sa ako blahoslavená.

Durínsky kniežací dvor miloval prepych a mal dlhotrvajúci spor s cirkevnou vrchnosťou, najmä s mohučským arcibiskupom. To nezodpovedalo Alžbetinu zmýšľaniu a spôsobu života. Ona bola nábožná, oddaná Cirkvi a žila jednoducho. Užívala síce kniežací majetok, no nie pre seba, ale pre chudobných a chorých. Jej život bol zreteľne poznačený ideálmi sv. Františka Assiského, k čomu prispel aj jej dlhoročný spovedník z

františkánskej rehole.

Ľudovítovi príbuzní sa zle pozerali na Alžbetino počínanie, ale manžel Ľudovít si ju vážil, úprimne ju miloval a neprekážal jej v jej spôsobe života a dobročinnosti. Netrvalo to dlho. V júli 1227 po šesťročnom manželstve jej manžel zomrel na mor v južnom Taliansku počas križiackej výpravy. Alžbeta vtedy čakala narodenie dcéry Gertrúdy. Po jej narodení manželovi príbuzní tvrdo zakročili proti Alžbete. Zobrali jej deti, odmietli jej uznať jej dedičské práva a vypovedali ju z Wartburgu. Alžbeta sa z kňažnej stala žobráčkou.

Našťastie sa jej ujala jedna abatiša a biskup z príbuzenstva, ako aj jej posledný spovedník, známy kazateľ Konrád z Marburgu. Konrád jej vymohol istý majetok a peniaze z dedičského podielu. Ale ona to venovala na vybudovanie nemocnice v Marburgu, kde potom sama slúžila chorým. Modlitba a služba chorým boli životným programom jej posledných rokov. Zomrela štyri roky po svojom manželovi ako 24 ročná, 17. novembra 1231. Pochovali ju v Marburgu.

Alžbetu vyhlásil za svätú

pápež Gregor IX. už štyri roky po jej smrti. Svätá Alžbeta Durínska patrí medzi vzory a nebeských ochrancov charitatívnej činnosti. Viaceré rehoľné spoločnosti a dobročinné organizácie nesú jej meno a inšpirujú sa jej ideálmi.

Začítajme sa do úryvku z knihy „Princezná chudobných“ ktorá píše o živote sv. Alžbety:

Jesenné víchrice svišťa cez koruny stromov na Wartburgu. Stáročné velikány sa skláňajú pred svojim majstrom Stvoriteľom. Zdrapy mračien sa prehňajú na oblohe, ktorá sa bezútešne sivo pozerá na mokrú, zamrzajúcu zem.

Zvädnuté lístie sa víri na zemi, hrad sa osamelo týči do sivého neba ako nemý znak svetskej pomínelosti. Brány sú zatvorené, veselé slávnosti stíchli odvtedy, čo prišla smutná zvesť o Ľudovítovej smrti. Nikde sa neozýva hlas lesného rohu, ktorý ohlasoval príchody hostí.

V krajine je nový panovník, Henrich Raspe, Ľudovítov brat, odmeraný skupáň. Už predtým zazeral na „rozhadzovačnú“ Alžbetu, Ľudovítovu ústupčivosť a jeho tichý súhlas. Teraz sa cíti povolaný udržiavať a zveľaďovať majetok. Po dlhých rozhovoroch a poradách s matkou Žofiou a so správcami hradu sa rozhodol, že bude spravovať spolu s ostatným majetkom aj Alžbetin podiel, ako aj veno, čo dostala po svadbe od Ľudovíta, a jej poskytne iba zaopatrenie v kruhu rodiny a v širšom spoločenstve na hrade. Čakal netrpezlivo na okamih, keď sa Alžbeta po pôrode dieťaťa a po tej strašnej zvesti o Ľudovítovej smrti zotaví, zosilnie, aby sa mohol s ňou porozprávať o týchto zmenách v domácom poriadku a hospodárstve.

Alžbeta však od smrti manžela ležala na svojom lôžku ako mŕtva. Tma a chlad panovali v týchto jesenných dňoch v jej komnate, ktorá bola na prízemí paláca. Prijemne tu bolo len v lete, keď sa pootvárali okná, v zime kozub vyhrial veľkú miestnosť len slabou. Na stene visel krucifix a pred ním bolo kľačadlo. V tejto pochmurnej miestnosti prežívala Alžbeta hodiny najhlbšieho smútku.

Alžbetine priateľky sa rozhodli pomôcť jej v biede tak, že poslali po brata Rodigera do Erfurtu, jej jediného duchovného priateľa, ktorý sa stal jedným z prvých františkánov v Nemecku, a bol vtedy

kustódom v durínskych kláštoroch. Už predtým sa s ním dostala do duchovného styku, keď prišiel raz na Wartburg ešte s jedným bratom a prosil o almužnu pre svoj kláštor. Vtedy sa Alžbeta zaslúžila o to, aby sa založil františkánsky kláštor aj v Eisenachu. Rodiger na volanie o pomoc neprišiel, ale poslal zrolované zažltnuté listy, z ktorých mali slúžky kňažnej predčítavať. Bolo to učenie sv. Františka z Assisi. S radosťou a vďakou si zrolované listy zobrali so sebou.

Keď v jedno popoludnie nastali zase bezútešné hodiny a jesenný chlad vládol v každom kúte komnaty, hlboký smútok ovládol všetky ženy, ktoré pozerali, ako ich pani leží v smrteľnej meravosti na svojom lôžku. Guda podišla k truhlici, vybrala z nej prinesené zožltnuté listy a rozvinula ich:

„Fráter Rodiger vám posielala toto posolstvo,“ povedala ticho Guda, „dovolíte, aby som vám z neho predčítala?“

Rodiger! To boli časy, keď prežívala vnútorné muky späté s manželskou viazanosťou, keď si už oblečená ako nevesta so závojom prehodila cez seba špinavý plášť žobráčky, postavila sa pred zrkadlo a povedala: „Takto budem vyzeráť, keď budem raz stáť pred dverami a žobrať.“

Majster Konrád ju vtedy ostro a triezvo upozornil ako kňažnú, manželku a matku na jej budúce povinnosti a Alžbeta sa mu v pokore poddala. Teraz sa však v nej prebudila stará túžba žobrať pred dverami ako františkánka, aby bola rovná s chudobnými, ale slobodná. Gude dala znamenie, aby predčítala.

A Guda čítala: Ako svätý František pri jednom putovaní vysvetľoval bratovi Leovi, čo je dokonalé šťastie.

Alžbeta si zakryla tvár čiernym vdovským závojom. Ešte raz zovrel kľč jej dušu v strašnej bolesti za strateným šťastím.

Potom sa však postupne započúvala do

slov, čo čítala Guda, pred očami sa jej zjavil malý, nie veľmi drierčný brat František, ktorý sa vo svojej čistej láske k Bohu vzdal všetkého pozemského majetku, aby bol spolu s chudobnými chudobný, a ktorý bol poctený tým, že v najužšom a najpevnejšom spojení v láske bol ochotný prijať Kristove rany.

Hovoril k nej cez obrovskú horskú reťaz Álp. Ona však načúvala a v jej duši sa prebudila nová túžba. To, po čom túžila, oslobodená od svetských zväzkov, aby mohla žobrať pri dverách ako menší bratia a úplne sa zrieknuť sveta, čo nemohla dosiahnuť ako kňažná a manželka, to všetko teraz mohla. Bola voľná, mohla nasledovať volanie sv. Františka a s ním budovať Božie kráľovstvo.

Monika Macuráková

PÚTNICKE MIESTO

Najstaršie pútnické miesto na Slovensku, Skalka, je vzdialené od centra mesta Trenčín vzdušnou čiarou asi 5 km a skladá sa z dvoch častí, ktoré miestni obyvatelia nazývajú Malá alebo Nová Skalka – pútnický kostol a Veľká alebo Stará Skalka – kláštor.

benediktínskeho rádu, sv. Benedikta z Nursie. Prvá známa písomná zmienka o tomto kostole sa datuje do roku 1208. Neskôr dal na jeho mieste Juraj Thurzo vybudovať kaplnku ku cti svätej Doroty. V roku 1679 bol postavený nový oltár, ktorý bol posvätený na počesť Panny Márie

Starú Skalku tvorí komplex kláštora s kostolíkom a pustovníckej jaskyne. Kostolík bol postavený v roku 1224 v gotickom slohu. V roku 1664 sa celý objekt dostáva pod správu jezuitov, ktorí ho zrekonštruovali a v roku 1717 znovu postavili Kaplnku sv. Andreja-Svorada a

SKALKA PRI TRENČÍNE

Názvom Nová Skalka sa označuje dvojvežový kostol, postavený v románskom slohu na strmom brale obmývanom z južnej strany riekou Váh, obklopenom zo západnej a severnej strany lesným porastom. Kostol bol zasvätený Sv. Beňadikovi, čo je slovenská verzia mena Benedikt, ktorá sa používa na to, aby sa odlišil pustovník na Skalke od zakladateľa

Čenstochovskej. Jezuiti kaplnku v roku 1745 rozšírili do súčasnej podoby a pristavili k nej dve veže. Počas prvej svetovej vojny bol kostol značne poškodený. Jeho povojnovú rekonštrukciu inicioval nitriansky biskup Dr. Karol Kmeťko. O poslednú rekonštrukciu kostola, ako aj Starej Skalky, sa zaslúžil so zvláštnou pomocou zjavenia Guadalupskej Panny Márie pán farár zo Skalky.

Beňadika s novou kupolou a vežou. Objekt kláštora bol takmer zničený v 70. rokoch minulého storočia vandalmi. Spustošená bola kaplnka, nádvorie i jaskyňa. Dnes je celý komplex úplne obnovený, v kaplnke už možno slúžiť sv. omše a je možné navštíviť aj pôvodnú pustovnícku jaskyňu.

Púte na Skalku sa konajú k úcte

svätých Svorada-Andreja a Beňadika, patrónov Skalky a nitrianskej diecézy. Sv. Andrej-Svorad a Beňadik patrili k rádu benediktínov, ktorý je najstaršou kresťanskou reholou v Strednej Európe a podľa hesla svojho rádu, „Ora et labora – Modli sa a pracuj“ a podľa jeho pravidiel, odriekaním, pôstom a modlitbou slúžili Bohu a šíрили znalosť remesiel, nových poľnohospodárskych plodín a stavebných postupov.

Sv. Svorad bol pôvodom Poliak, narodil sa okolo roku 980. Pochádzal z Opatovca na Visle a vo svojich mladých rokoch žil ako mních v kláštore v dedine Tropie nad Dunajcom neďaleko poľsko-slovenskej hranice. Počas náboženských nepokojov za panovania kráľa Boleslava Chrabrého odišiel do Nitry, na Zobore vstúpil do benediktínskeho kláštora a prijal rehoľné meno Andrej. Po čase sa utiahol do pustovne neďaleko kláštora. Neskôr, keď dovŕšil 40 rokov, podľa vtedajších predpisov, odišiel ako skutočný pustovník na Skalku, aby tam strávil zvyšok života v modlitbe, prísnom odriekaní a fyzickej práci v lese a na poli spolu so svojim učeníkom a pomocníkom Beňadikom. Keď cítil, že sa blíži jeho posledná hodina, vrátil sa na Zobor do kláštora, kde zomrel niekedy okolo roku 1064. Teraz sú jeho pozostatky uložené spolu s pozostatkami sv. Benedikta v nitrianskej katedrále.

Sv. Beňadik pochádzal z oblasti Ponitria. Podobne ako sv. Svorad aj on najprv vstúpil do kláštora na Zobore. Neskôr bol pridelený ako učeník a pomocník sv. Svoradovi. Po smrti svojho učiteľa žil na Skalke ešte asi tri roky. Niekedy okolo roku 1033 ho prepadli zbojníci, ktorí sa domnievali, že vo svojej pustovníckej jaskyni skrýva poklady. Keď žiadne nenašli, zabili ho a jeho mŕtve telo zhodili do rieky Váh, ktorá tečie priamo pod bralom, na ktorom teraz stojí kostol. Potom ľudia z okolia často videli veľkého orla, ktorý krúžil nad tým istým miestom nad riekou Váh. Po roku vyťahli neporušené Beňadikovo telo z rieky z toho

miesta, kde predtým krúžil orol.

Za svätého ho spolu so Svoradom, uhorským kráľom Štefanom, jeho synom Imrichom a biskupom Géradom vyhlásil pápež Gregor VII. v r. 1083. Relikviár svätých Andreja-Svorada a Beňadika je uložený v oltári v Katedrále – Bazilike svätého Emeráma v Nitre.

Púť na Skalku sa v stredoveku konala okrem sviatku sv. Svorada a Beňadika, ktorý sa slávi 17. júla, aj na sviatok sv. Marka a sviatok Nanebovzatia Panny Márie a mala slávnostný charakter. Podľa Jozefa Braneckého, provinciála piaristov v Trenčíne, sa veriaci z okolitých dedín od rána schádzali na námestie v Trenčíne. Po sv. omši, okolo ôsmej hodiny, sa pohla procesia na Skalku. Vpredu niesli kríž, za ním kráčala mládež. Nasledoval kňaz. Procesiu viedol arcibiskup ostrihomský, inokedy biskup nitriansky, prepošť novomestský a pod., za asistencie ôsmich kňazov. Za nimi kráčal pán Trenčianskeho hradu s celou suitou. Potom starosta mesta s celým magistrátom. Všetci oblečení v čiernom. Pred nimi niesli zástavu mesta. Za magistrátom nasledovali cechy, každý so svojou zástavou. Vpredu išli krajčíri, po nich zlatníci, súkenníci, čižmári, mlynári, mäsiari, tesári, obuvníci, stolári, kožušníci, murári, hrnčiari, klobučníci, pivovarníci a

pekári. Za cechmi nasledovali jednotlivé dediny pod zástavami a so svojím kňazom. Týchto púti sa pravidelne zúčastňovali tisíce ľudí.

Od polovice minulého storočia sa púť na Skalku koná raz ročne, a to v sobotu a v nedeľu, ktorá je najbližšie k sviatku sv. Svorada a Beňadika. Sobotňajší program púte obsahuje okrem svätej omše a vysluhovania sviatosti zmierenia aj meditácie, duchovné cvičenia, spoločné modlitby veriacich a vystúpenia cirkevných zborov. V predvečer púte na Skalku sa koná pred budovou kláštora výtvarno-literárne sympóziu ORA ET ARS, ktoré vrcholí vernisážou a kultúrnym programom.

V posledných šiestich rokoch sa na púti okrem sv. Svorada a Beňadika vzdáva úcta aj guadalupskému zjaveniu Panny Márie, ktoré zvláštnym spôsobom prejavilo vzťah k tomuto pútnickému miestu. V súčasnom období sa na púti na Skalku zúčastňuje odhadom asi 25 000 až 30 000 veriacich z blízkeho aj vzdialenejšieho okolia, poľských veriacich a kňazov nevynímajúc.

V jubilejnom Svätom roku milosrdenstva aj pútnický kostol sv. Andreja-Svorada a Beňadika bol vyhlásený za jubilejný chrám.

framát

PRIŠIEL SOM ŤA NAVŠTÍVIŤ

Ako sa modliť srdcom, nám ukazuje tento dojímavý príbeh jednoduchého žobráka z Paríža. Príbeh je z knihy Medjugorie, 90. roky, Sr. Emmanuela:

Väčšinu času trávil Paul vonku. Jeho zvlášť obľúbeným kostolom bol Kostol sv. Jakuba v Paríži. Pri vchodových dverách zobral a prosil o almužnu. Jeho verným spoločníkom bola vínová fľaša. Zožierala ho cirhóza pečene a iné choroby, a farba jeho tváre neprezrádzala nič dobré. Ľudia z tejto mestskej štvrte čakali už iba na to, že tu jedného dňa nebude. Nikto z nich sa o neho zvlášť nezaujímal.

No vo farnosti bola jedna dobrá duša, pani N. Veľmi ju trápilo, keď ho videla vždy tak samého a preto sa mu častejšie prihovarila. Všimla si, že ráno Paul opúšťa svoje miesto pri vchodových dverách a ide do kostola. Tam si sadol na stoličku v prvom rade, presne pred bohosťánok. Jednoducho, tak... zdalo sa, že nič nerobí. Jedného dňa sa ho pani N. spýtala: „Všimla som si, že často chodíš do kostola. Čo tam robíš, keď tam sedíš celú hodinu bez toho, že by si voľačo robil? Nemáš ani ruženec ani

modlitebnú knižku a niekedy si dokonca aj trochu zdriemneš. Čo vtedy robíš? Modlíš sa?“

„Ako by som sa mohol modliť! Odvtedy, čo som bol malý a chodil na náboženstvo, uplynulo veľa času, všetky modlitby som už zabudol. Už žiadnu neviem. Čo tu robím? Je to úplne jednoduché: Idem k bohosťánku, tam, kde býva Ježiš vo svojom domčeku úplne sám, a poviem mu: „Ježiš, to som ja, Paul! Prišiel som ťa navštíviť“, potom ešte chvíľu zostanem, aby tam bol aspoň niekto.“ Pani N. zo seba nevydala ani hlásku. Už nikdy nezabudne na to, čo práve počula. Dni ubiehali, jeden ako druhý. Ale prišlo, čo muselo prísť: jedného dňa Paul zmizol pred kostola. Bol snáď chorý? Alebo zomrel?

Informovala sa a zistila, že je v nemocnici. Ide ho navštíviť. Chudák Paul sa má veľmi zle, je napojený na mnoho hadičiek a jeho tvár má už sivú farbu, tak, ako je to typické pre zomierajúcich. Lekárska prognóza nemohla byť horšia. Nasledujúci deň príde pani N. opäť a je pripravená na smutnú správu. Ale nie! Paul sedí na svojej posteli

úplne vzpriamený, je čerstvo oholený, má živý pohľad a vyzerá úplne premenený. Z jeho žiarivej tváre vychádza pohľad neopísateľného šťastia. Pani N. si pretiera oči... Ale áno, je to predsa len on!

„Paul, to je neuveriteľné, veď ty si vstal z mŕtvych! Ty už nie si ten istý, čo sa to s tebou stalo?“

„No, bolo to dnes ráno, bolo mi veľmi zle, potom som zrazu uzrel niekoho tu, na konci mojej postele. Bol to krásny muž, neopísateľne krásny... To si ani nevieš predstaviť! Usmial sa na mňa a povedal: „Paul! To som ja, Ježiš! Prišiel som ťa navštíviť!“

„Každý okamih modlitby, zvlášť pred naším Pánom v bohosťánku, je niečo pozitívne. Čas, ktorý strávime dennou audienciou u Boha, je najvýznamnejším okamihom celého dňa.“

Matka Tereza

Pripravila Monika Macuráková, kresba Peter Šimko

VEĽKONOČNÉ TAJOMSTVO

Posledný úsek Ježišovho života má z určitého pohľadu dve stránky: na prvej sú napísané bolesti, trápenie, mučenie a smrť, na druhej nachádzame zmŕtvychvstanie, nanebovstúpenie a oslávenie. Je jasné, že druhá stránka je ovocím a následkom prvej a zároveň odmenou za to všetko. Tejto druhej stránky by nebolo, keby nebolo prvej: sú vzájomne hlboko prepojené. Ježiš Kristus musel zniesť všetko toto utrpenie, aby mohol vojsť do slávy...

Veľkonočné tajomstvo sa musí realizovať v našom živote. Pre nás platí presne to isté. Aj náš život má dve stránky: My musíme „s ním trpieť, aby sme s ním boli aj oslávení,“ píše sv. Pavol (porov. Rim 8, 17).

To isté zdôrazňuje aj sv. Peter: „...On sám vás po krátkom utrpení zdokonalí, posilní, utvrdí a upevní“ (1 Pt 5, 10). Najprv žiada, aby sme trochu trpeli, ale potom nás posilní a odmení.

DESAŤ NAJKRAJŠÍCH MYŠLIENOK PÁPEŽA FRANTIŠKA V ROKU 2015

• V ťažkých chvíľach

Keď je tu chvíľa, v ktorej nechápate, keď ste zúfalí a keď sa vám rúca svet, hľadajte na kríž!

• Tri rady

Neklam, nekradni a nebuď lenivý.

• Modlite sa za mňa

Prosím vás, nezabudnite sa za mňa modliť. Ďakujem.

• Kríž neznamená prehru

Kristov kríž nie je porážkou. Kríž je láskou a milosrdenstvom.

• O pokání

Pane, daruj nám milosť sŕz, aby sme oplakali naše hriechy a prijali tvoje odpustenie.

• Lietajte s Ježišom

Buďte chlapcami a dievčatami, schopnými slobodne lietať s pomocou Ježiša, pretože, ak budete vzdialení od neho, riskujete, že budete mať srdce z ľadu a kameňa.

• Cesta k šťastiu

Ježišova cesta nás vždy privádza k šťastiu! Bude na nej kríž, skúšky, ale nakoniec nás vždy privedie k šťastiu.

• O starých ľuďoch

Starí ľudia sú opustení, a to nie iba z materiálnej núdze. Sú opustení z egoistickej neschopnosti akceptovať ich limity, ktoré odrážajú naše limity.

• O peniazoch

Môžeš mať mnoho peňazí, a predsa si prázdny: v tvojom srdci nie je plnosť.

• Klebetenie je terorizmom

Klebetenie je terorizmom, lebo ten, kto klebetí, je ako terorista, ktorý vrhá bombu a potom odchádza preč, nič. Ničí jazykom, nevytvára pokoj.

LEGENDA O ORLOCH

lietať, aby si skúsil, aký strašný je život orla, ktorý nemôže vyletieť vysoko nad oblaky. I ja ti teraz zlomím krídlo, aby si vedel, akú krivdu si mi urobil.“

Jeden orol zlomil druhému krídlo. Poranený orol spadol na zem a nemohol už vyletieť do vzduchu. Ale jedného dňa sa zvláštnym spôsobom zdravý orol dostal do pazúrov poraneného orla. Vtedy začala chvíľa účtovania.

Poranený orol hovorí zdravému: „Ja už nemôžem lietať, ale ani ty už nebudeš

Po tomto rozhodnutí poranený orol počul hlas svojho srdca: „To nie je predsa cesta na nápravu krivdy, ktorá ti bola spôsobená, pretože s takouto odplatou bude krivda ešte väčšia.“

V tej chvíli poranený orol zmenil svoje rozhodnutie a povedal si: „Neurobím to, zľutujem sa a pustím zdravého orla na

slobodu.“

Po týchto slovách nastalo čosi neuveriteľné: Jeho zlomené krídlo sa zrástlo, ba dokonca dostalo takú veľkú silu, že tento orol už so zrasteným krídlom vyletel omnoho vyššie ako orol, ktorý bol zdravý.

„Videl si, že Boh sa stal človekom a zostúpil na zem pre tvoju spásu a tolko trpel. A ešte rozmyšľaš a nechápeš, ako je možné odpúšťať krivdy spolubratom“.

(sv. Ján Zlatoústý)

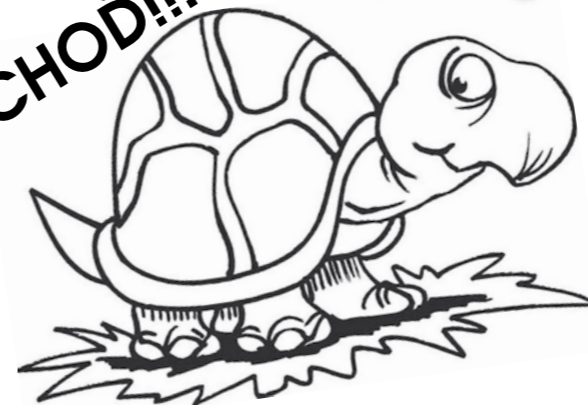
DOPLŇOVAČKA

(pobožnosť, známa najmä z pôstného obdobia)

1. cnosť
2. zošúchaná
3. vyžadujúca disciplínu
4. kvalitná obuv
5. nástroj na tkanie kobercov
6. zvesť, správa
7. vyžadujúca veľa námahy
8. nevlastná matka
9. nedeľa pred veľkou nocou
10. strava chudobných ľudí
11. domácke meno Kataríny
12. stará mama

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

CHOĎ!!! DOBRÉ SPRÁVY

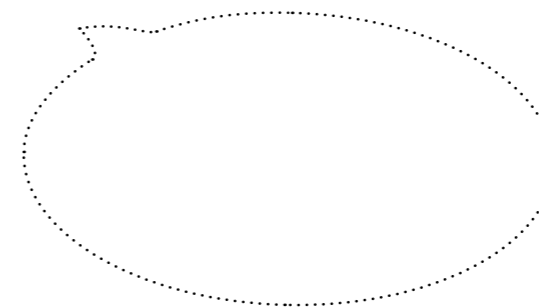

„Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Duchu Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“
Matúš 28, 19-20

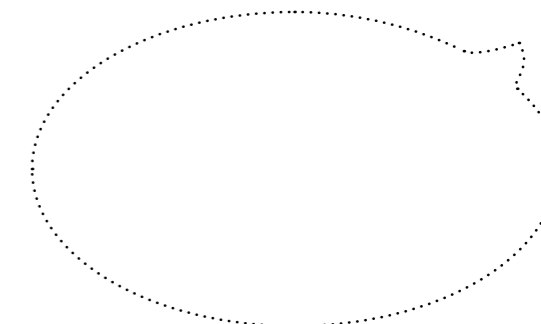
POZNÁTE TIETO ZVIERATKÁ?

Do bublinkiek môžete nakresliť zvieratká, ktoré ste uhádli.

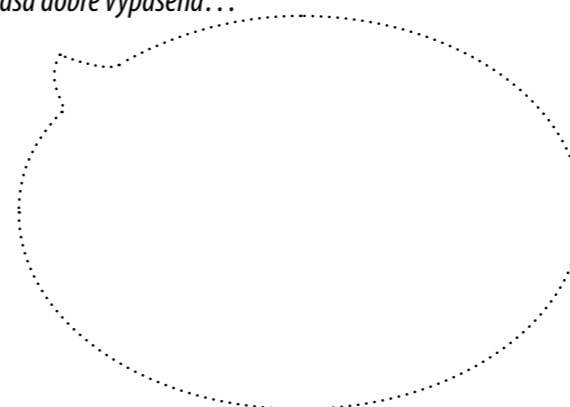
Kožúšok má po celý rok, je symbolom Veľkej noci.
Kto? No predsa veľkonočný ...

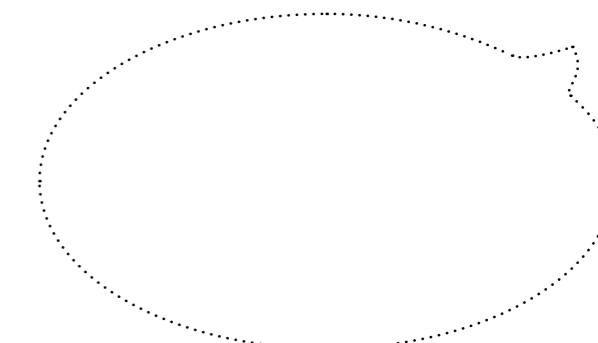
Biele perie, zdravý tuk a mäsa veľký kus.
Toto nám na Veľkú noc dá dobre vykúrená ...

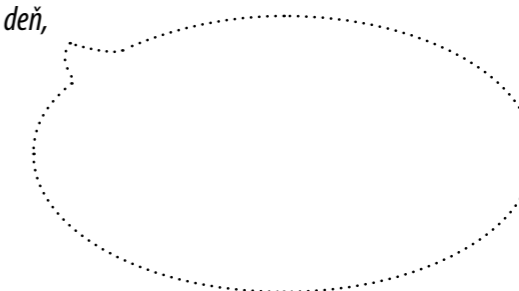
Kto nám dobrý nápoj dáva?
Predsa dobre vypasená ...

Pobehuje po dvore, chytiť myšku chce.
Hýb sa, nebuď ako kačka, veď ty si predsa ...

Strážim dom i dvor, spoľahnúť sa môžeš. Každý deň,
veru i dnes. Ja som predsa strážny ...

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

20. 3. Kvetná nedeľa

•Darovanie krvi

8:30 – 12:00 fara Nový Smokovec

23. 3. Streda

•Sv. omša s pomazaním nemocných starým a chorým

15:30 Vyšné Hágy

17:00 Nový Smokovec

16:00 Tatranská Lomnica

24. 3. Zelený štvrtok

•Sv. omša

17:00 Štrbské Pleso

17:00 Nový Smokovec

18:00 Tatranská Lomnica

25. 3. Veľký piatok

•Križová cesta

10:00 Na Peknú vyhlídku

•Obrady

17:00 Nový Smokovec

17:00 Tatranská Lomnica

•Poklona pri Božom hrobe

Po skončení obradov do 19:00 hod.

26. 3. Biela sobota

•Ranné chvály

8:00 Nový Smokovec

8:00 Tatranská Lomnica

•Poklona pri Božom hrobe

od 8:15 Nový Smokovec

od 12:00 Tatranská Lomnica

•Vigília Veľkonočnej nedele

19:00 Nový Smokovec

19:00 Tatranská Lomnica

27. 3. Veľkonočná nedeľa

8:00 10:00 17:00 Nový Smokovec

10:30 Tatranská Lomnica

10:00 Vyšné Hágy (kinosála)

9:00 Dolný Smokovec

8:30 Štrbské Pleso

28. 3. Veľkonočný pondelok

•Beh pre Ježiša

14:00 od fary v Novom Smokovci

3. 4. Nedeľa Božieho milosrdenstva

17:00 sv. omša v Starom Smokovci, spomienková slávnosť na Jána Pavla II.

9. 4. Sobota

•Bál svätých a biblických postáv

14:00 Fara Nový Smokovec

10. 4. Nedeľa

•Stolnotenisový turnaj

14:00 fara Nový Smokovec

17. 4. Nedeľa

•Sv. omša s pátrom Eliasom Vellom

10:00 kostol Nový Smokovec

7. 5. Sobota

• 12. rozhlasová púť rádia LUMEN do

Sanktuária Božieho milosrdenstva v Krakove

8. 5. Nedeľa

•Slávnosť prvého svätého prijímania

10:00 kostol Nový Smokovec

15. 5. Nedeľa

•Púť prvoprijímajúcich detí a ich rodín do Levoče

18. 6. Sobota

•Kňazská vysviacka Samuela Štefanidesa

10:00 Spišská Kapitula

19. 6. Nedeľa

•Primičná sv. omša vdp. Samuela Štefanidesa

10:00 Nový Smokovec

26. 6. Nedeľa

•Deň farnosti

Sv. omše na Skalnatom Plese:

•rímskokatolícke:

8. 5., 22. 5., 5. 6., 19. 6.

•gréckokatolícke:

1.5., 15.5., 29.5., 12.6., 26.6.

Farská knižnica

Otvorená vždy v piatok po večernej sv. omši a v nedeľu po dopoludňajších sv. omšiach

ŠTATISTIKA

december 2015 - február 2016

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí

Alica Pavličková

Jozef Budzák

Alexandra Lesná

Olívia Maľáková

Z našich radov odišli k Pánovi

Mária Pinterová (Tatranská Lomnica)

Jozef Brejčák (Tatranská Lomnica)

Ivana Korytková (Tatranská Lomnica)

Františka Bieláková (Starý Smokovec)

Štefan Vall (Dolný Smokovec)

SVIATOSŤ POKÁNIA

Vysluhovanie sviatosti pokánia

•19. 3. 2016

Štrbské Pleso 14.30 – 15.00 h

Vyšné Hágy 15.15 – 16.00 h

Tatranská Polianka 14.30 – 15.00 h

Nový Smokovec 16.00 – 17.00 h

Dolný Smokovec 16.30 – 17.30 h

Tatranská Lomnica 17.15 – 18.00 h

Farská knižnica

Otvorená vždy v piatok po večernej sv. omši a v nedeľu po dopoludňajších sv. omšiach

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktorka: Monika Macuráková. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, Mgr. Ján Dubecký, Mgr. Jozef Dobrovič, Peter Dziak, Zuzana Bradáčová. Jazyková úprava: Mgr. Matúš Macurák. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár.

Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113;

062 01 Starý Smokovec; e-mail: ratolesttaty@gmail.com. www.rkctatry.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

Náklad: 400 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archív.